Ponedjeljak, 22.08.2011.g.

U nedjelju sam doživio prekrasne trenutke na jutarnjoj misi. I već tokom mise sam osjećao da ih trebam podijeliti sa svima. I odlučio sam da ću o tome pisati kada dođem doma. No, iz raznih razloga nisam. Pa sam odlučio da ću to danas.

A danas ujutro sam vozio svojeg prijatelja na bolničko liječenje od alkohola. Za sada je sa tim zlim duhom dobio jednu bitku I ODLUČIO SAM DA ĆE IĆI NA BOLNIČKO LIJEČENJE. Ali vidim i osjećam da će tu još biti puno borbe.

ZATO TE MOLIM GOSPODINE ČUVAJ MOG PRIJATELJA I NEKA GA TVOJ DUH SVETI JA ČA
I
VODI!

I nakon svega toga dođem u sobu i sjednem pred kompjutor s željom da napišem nešto o nedjeljnoj misi. I nekako mi se nije dalo, ništa mi nije "padalo na pamet". Sve mi je nešto pažnja bila usmjerena čas na ovo čas na ono. Zlo me htjelo odvući od novog svjedočenja za Gospodina. Vukao me pogled prema trosjedu iza mene da si legnem.

I teško je to, nemaš taj osjećaj da je to po djelovanju zla, samo ti se nešto neda. No, već sam se nekako naučio da kada mi se to događa da uzmem neku pomoć. Ili BIBLIJU, ili neku katoličku literaturu. Tako
mi je sada "pao u oči" novi broj
BOOK-a, koji je ležao na stolu a nisam ga do sada ispio pročitati. I ništa, uzmem ja taj mjesečnik i počnem ga čitati.

I kako sam ga počeo čitati, najprije su bili neki članci koji mi baš i nisu nešto značili. I onda dođem do članka "USTANI I HODAJ", zapravo dijela knjige "PADRE PIO: VELIKI ISCJELITELJ". A taj
dragi naš Padre Pio, gledao sam i film o njegovom životu, nekako uvijek na mene ostavi posebni osjećaj.
OSJEĆAJ
BLIZINE
BOŽJEG
ČOVJEKA.
Jer on je stvarno bio čovjek u Božjoj milosti.

A članak je govorio o ozdravljenju i nutarnjem iscjeljenju jedne žene, anglikanske vjere. Bila je oduzeta, deformirane kičme, sa stalnim bolovima, nije imala više povjerenja ni u koga ni u što, pa tako ni u Boga. I u takvom stanju je dočekala jedan seminar duhovne obnove u svojem mjestu. No, nije htjela ići na njega i zato što više nije vjerovala i zato što se nije mogla kretati. No, velečasni Fisher, koji je vodio taj seminar, čuo je za njezin slučaj pa je ustrajao da dođe k toj ženi u posjet u njezinu kuću. I došao je taj prvi dan. Žena mu je rekla da je oduzeta već sedam godina i da sumnja u njegovu iscjeliteljsku sposobnost te ga je zamolila da neka joj ne govori o Bogu. On je to prihvatio te joj rekao da će onda govoriti o njoj. I tada mu se žena potpuno otvorila i izlila iz sebe svu svoju gorčinu koja joj se nakupila tokom tih bolnih sedam godina. Na kraju joj je položio ruke na kralježnicu i ona je osjetila toplinu, koja je trajala cijelu noć.

Došao je i drugi dan. I odmah joj rekao da je dugo molio za nju i da je dobio otkrivenje kako će njezini bolovi i iskrivljenje kralježnice nestati. Ali, u toku daljnjeg razgovora, ona se zagledala u tog svećenika i u njegovom licu ugledala lik jednog starca s bradom, odjeven u redovničko ruho. Imao je ožiljak na licu i sklopljene ruke. Pokrenuo se i došao do nje. I govorio "ISUSE, ISUSE"

. OBR
ATIO
SE
I
NJOJ
I REKAO:
"…USTANI
I
HODAJ."
I nakon nekog vremena stari je fratar inzistirao, ovaj put s glasom koji je naređivao:
"U
ISUSOVO
IME,
HODAJ."
Ona je poslušala njegovu naredbu i bez ikakve pomoći došla do drugog kuta sobe. Fratar je nestao i na njegovom je mjestu ponovno ugledala oca Fishera.
Bolovi su nestali. Otac Fisher je rukom napravio znak križa.
"VIŠE
ME
NE
TREBAŠ",
rekao je i izašao.

Nakon silnog zaprepaštenja i veselja u obitelji, drugi dan su svi zajedno otišli u crkvu i otac Fisher im je darovao jednu sliku. Na jednoj je strani je bila slika redovnika s bradom. Žena je viknula i prepoznala onog starca koji joj se pojavio u viziji (**sada ja plačem**). Upitala je da tko je on. "TO JE PADRE
PIO,
TALIJANSKI
FRATAR,
PRIJATELJ
PATNIKA",
rekao joj je otac Fisher.

Jako su me dirnule te riječi. "PADRE PIO, PRIJATELJ PATNIKA'

Pogledao sam na njegovu sličicu koju imam na zidu sobe, zahvalio i njemu i Gospodinu, i Svetom Duhu, i Bogu Ocu i počeo pisati ovaj članak. Padre Pio je pomogao.

Na nedjeljnoj misi uvijek se prvo koncentriram na čitanje i slušanje Božje riječi. I nekako mi je, ponukan svećenikovim riječima iz liturgije, ponovno došao u misli moj otac. I moj strašan grijeh kojega sam učinio prema njemu za vrijem njegovog života. NISAM POŠTOVAO SVOJEG OCA . ST
RAŠNO. Nekome se to možda i ne čini kao neki posebni grijeh ali meni je to strašno.
DIREKTNO
NEPOŠTOVANJE
JEDNE
OD
DESET
BOŽJIH
ZAPOVIJEDI.

I tada su mi, na početku mise, kada mi je moj otac bio u mislima, krenule suze. Bojao sam se da neću moći čitati čitanje jer mi je glas podrhtavao. SJEDIO SAM SAM U KLUPI I IMAO SAM OSJEĆAJ
DA
JE
MOJ
OTAC
DOŠAO

I
SJEO
TU
NEGDJE
KRAJ
MENE.
MOLEĆIVO
SAM
POGLEDAO
GOSPODINA.
GOSPODIN
MI
NIJE
NIŠTA
REKAO.
NI
OTAC
NIJE
NIŠTA
GOVORIO.
ALI,
JA
SAM
GA
OSJEĆAO
DA
JE
TU
NEGDJE
KRAJ
MENE.
UMRO
JE
PRIJE
DVADESET
GODINA,
NE
SJEĆAM
SE
KADA
SAM
ZADNJI
PUT
VIDIO
NJEGOVU
SLIKU

I
SLIKU
NJEGOVOG
LICA.
NO,
BEZ
IKAKVIH
PROBLEMA
MI
JE
U
MOJE
MISLI
DOŠLA
I
NJEGOVA
POJAVA
I
NJEGOVO
LICE.
I
ponovno
jad
i
tuga
radi
svega
što
sam
mu
učinio
svojim
odlaskom
od
kuće.
Život
ga
nije
mazio
i
još ga je sin ostavio na kojega je toliko bio ponosan.
(
OPROSTI
MI
TATA!
PADRE

PIO
MOLI
ZA
MENE
DA
MI
TATA
OPROSTI…suze…)

No, kako god mi je ta pomisao na mojeg tatu bila tužna i žalosna, TOLIKO SAM BIO SRETAN
JER
MI
JE
GOSPODIN
SVE
TO
DAO
ZA
SPOZNATI.
JER
SAM
PONOVNO
OSJETIO,
I
ODMAH
ZAHVALIO
GOSPODINU,
KOLIKO
ME
VOLI.

I cijela misa bila mi je nekako radosna, BIO SAM ISPUNJEN I RADOSTAN.

A na kraju još jedan prekrasan događaj. Kada je misa završila, ostao sam još izmoliti jednu molitvu. Kada sam završio, digao sam se sa klupe i vidim na drugoj strani kako se moli jedna starija gospođa, koju vidim skoro svaki dan u crkvi. A ona mi je prva, kada sam počeo čitati Božju riječ, došla i kazala da mi to je htjela već neko vrijeme reći, da prekrasno čitam Božju riječ. I, kada sam prolazio kraj nje, nagnuo sam se k njoj i rukom joj dirnuo rame. Htio sam ju tako pozdraviti, onako u prolazu. I krenem dalje. Ali, ona se okrenula prema meni, pružila mi onako sjedeći, obje svoje ruke, I NAGRADILA ME PREKRASNIM OSMJEHOM. KAO ANĐEO.

Nismo ništa rekli jedno drugom. Stisak ruku i osmjesi.

PA ŠTO SE TU IMA GOVORITI. I ONA I JA BILI SMO PREPUNI BOŽJEG MIRA I BLAGOSLOVA KOJEG SMO DOBILI NA MISI. I MOGLI SMO GA DRUGIMA DAVATI.

A KOJE LI RADOSTI I MIRA JE BILO U TIM RUKAMA I TOM OSMJEHU. BOŽE DRAGI, BLAGOSLOVI TU ŽENU!

**BOŽE DRAGI, BLAGOSLOVI SVE ONE KOJI SVOJIM RUKAMA I OSMJESIMA, MIROM I RADOŠĆU,
ISPUNJAJU
DUŠE
I
SRCA
DRUGIH
LJUDI.
NAGRADI
IH
GOSPODINE
SVOJIM
VJEČNI
KRALJEVSTVOM.**

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.